

Nevládky nahrazují politickou policii, systematicky pronásledují lidi a likvidují svobodu slova

svobodny-svet.cz/nevladky-nahrazuji-politickou-policii-systematicky-pronasleduji-lidi-a-likviduji-svobodu-slova

28. září 2022

*Názory bývalého velvyslance, profesora Petra Druláka, vadí státu natolik, že usiluje o jeho potrestání v podobě vyhazovu z práce z pozice výzkumníka Ústavu mezinárodních vztahů. Zřizovatelem ústavu je sice Ministerstvo zahraničních věcí, ale sám o sobě ústav hlásá, že je nezávislou veřejnou institucí. Na jeho půdě by navíc měla platit akademická svoboda, což zdůraznila i etická komise ústavu, která vystupování **profesora Druláka** posuzovala, a žádný prohřešek u něj neshledala. Náš host, Petr Drulák, dal najevo v předchozí části rozhovoru, že jeho kauza, která se nyní dostává i před soud, zapadá do určitého trendu, kdy stát projevuje stále větší ambici ovládat společnost, a zároveň se prosazuje v médiích větší cenzura a autocenzura, kdy novináři s nadšením přitakávají omezování svobody a vystupují jako aktivističtí obhájci jediných pravd. Podobné případy zastrasování a pronásledování vzrostly, co do počtu i intenzity, především v souvislosti s kampaní kolem covidu a po vypuknutí války na Ukrajině. Z práce tak byla za*

pomyslného potlesku veřejnoprávních médií a vládních politiků vyhozena například učitelka pražské základní školy, která před žáky prezentovala odlišný pohled na ruský vpád.

Martina: Určitě je dobře, když se s dětmi věcně diskutuje dle jejich momentálního intelektuálního vybavení vzhledem k věku. Ale pak by bylo možná dobré neposílat na základní a střední školy nejružnější neziskové organizace, které se tohoto pravidla rozhodně nedrží.

Petr Drulák: To je samozřejmě další problém. Tady ta invaze těch různých... Ono je to vlastně o ... hodně se v tom angažuje Člověk v tísní, pak někteří další, kteří se snaží dát zase tu jedinou správnou interpretaci naší minulosti. Oni jsou – vlastně tradičně jsou velmi orientováni antikomunisticky, což já s tím mám problém. Ne, protože bych obhajoval komunistický režim, ale samozřejmě, že historie 20. století, a naše historie je mnohem složitější, než aby je černobílým způsobem nějaká nevládka tady vykreslovala. A teď v posledních letech samozřejmě narůstají ti genderisté. To znamená ti, kteří právě vysvětlují, jak je těch rodů více, a jak si děti mají vybírat a jak jim v tom rodiče nemají bránit. To myslím, že je skutečná hrozba, kterou si teď vlastně uvědomují už úplně všichni. Takže ano, to je další problém. Tam je prostě ten paradox, protože kdyby jim ta učitelka prostě přemílala propagandu, kterou slyší v České televizi, tak nikdo nehne ani brvou. A ona prostě akorát říká: Podívejte se, tohle je nějaké stanovisko, ale měly byste vědět, že je tu nějaké druhé stanovisko, což z hlediska pedagogického je samozřejmě správné. Otázka je, jakým jazykem o tom mluvit, aby to ty děti byly schopny pochopit, aby to ty děti byly schopné pojmout.

Svoboda projevu u nás byla vystavena tvrdému ataku s covidem a Ukrajinou, ale ve Francii jedou v tabuizování témat už dlouho

Martina: Teď se vlastně bavíme o konfliktu na Ukrajině. A ty jsi řekl, že vlastně celkově situace, co se týká možnosti vyjádřit své názory, postřehy, se změnila, když se na ministerstvo zahraničí dostali piráti. Ale ono to začalo vlastně mnohem dříve. Když se

budeme bavit o dalších obětech, řekněme osobní svobody, svobody slova, svobody vyjadřování, tak zase musím vzpomenout angličtinářku z Karlových Varů, Barboru Lhotanovou. Ta zase odešla ze školy kvůli koronavirovému nátlaku. Vzpomeňme to, jak demonstrovali policisté. Protože říkali, že se nechtějí nechat očkovat. a jsou vlastně teoreticky nejzdravější skupinou populace. Protože se hýbou, mají pravidelné přezkumy. Vojáci. Kolik sestřiček muselo odejít z práce. A tak dále. Myslíš si, že je to teprve nastoupený trend, nebo je možnost to zvrátit?

Petr Drulák: Já za sebe si myslím, že musím dělat všechno pro to, abych to pomohl zvrátit, ale ten trend je nesmírně silný. My jsme s tím, myslím si, že jsme to takhle natvrdo dostali během koronaviru, kde jsme skutečně byli konfrontováni s naprostou brutalitou, jak státních orgánů, tak médií. Jo, to znamená to, že prostě authority v oblasti virologie a dalších oborů, ti lidé, kteří k tomu vůbec měli co říct, a říkali něco jiného než vláda, tak najednou se dostávali na nějaké seznamy dezinformátorů. To jsme před tím úplně nezažívali, takovýto atak.

Ale bohužel já, když jsem sloužil ve Francii, tak vlastně v tom nevidím vůbec nic nového. Oni už v tom jsou dávno. Mají tam témata, o nichž vlastně není bezpečno veřejně mluvit. Pokud se to týká islámu, pokud se to týká migrace, pokud se to týká lidí, kteří přicházejí z migračních rodin, a nedokážou se sžít s Francií, a kritika jejich situace, tak v té chvíli v podstatě ve veřejném prostoru jsou tito lidé vylučováni z veřejného prostoru a jsou i profesně ohroženi. Pokud jsou na veřejných univerzitách. Na veřejných úřadech, tak o tom tam mluví jen šeptem. A ne v práci. O tom mluví šeptem, a ještě šeptají spíš doma. Takže pro mě tohle je, bohužel, je trend současného Západu a je to... Já si to pro sebe vysvětluji právě tak, že se ta ideologie, to co se stalo z liberalismu, obrací proti demokracii. Je to zničitelné.

Martina: Dá se souhlasit s tím, že koronavirus byl, co do možností zásahu do osobních svobod lidí, asi průlomem, ale na druhou stranu musím říct, že to začalo přeci jenom už dříve. Protože kdyby se dalo pracovat, svobodně diskutovat a svobodně se ptát v současných médiích, tak jsem si ještě několik let před tím nezaložila internetové rádio. To už byla odpověď na situaci, která začala nabývat na síle. Ústavu a ministerstvu se nelíbí tvůj názor na konflikt na Ukrajině. To už jsme tady zmínili. Já jenom vzpomenu slova, která řekl ředitel ústavu, pan Ditrych. Který řekl, že se opakovaně dopouští šíření konspiračních narativů, nekonkrétního vyjadřování a zavádějící zobecňování. Ministerstvo zase řeklo, že Drulák pracuje s fakty selektivně. Vysvětlil ti někdo, co konkrétně jsou ty konspirační narativy? Já dodnes nevím, co je slovo NARATIV, ale velmi se usadilo. Takže, co jsou ty konspirační narativy? Co je to nekorektní vyjadřování? Zavádějící zobecňování a selektivní práce s fakty?

Když byly oficiální špičky konfrontovány s nějakou interpretací reality, která neodpovídala té jejich, tak začaly používat nálepky: dezinformace, konspirační teorie

Petr Drulák: Podívej se, tyhle věci byly rozvedeny jednak v tom podnětu, pro tu etickou komisi a jednak v těch vytýkacích dopisech. Takže třeba pro ministerstvo zahraničí je konspirační teorií to, když někdo použije termín „hluboký stát“ ve Spojených státech amerických.

Martina: Jako deep state? Ten zavedený?

Petr Drulák: Ano. To znamená to, že existuje určitá vrstva špiček státní správy, ministerstva zahraničí a armády, zpravodajských služeb, že je to propojené na byznys a že je to taková vlivová síť. A že tahle vlivová síť může ovlivňovat docela zásadním způsobem třeba zahraniční politiku i vnitřní politiku. Což je sociologicky naprosto známý fakt, ale pro část našeho veřejného... ..pro ty, kteří určují naše veřejné mínění, je to nepřijatelné, protože to asi neodpovídá tomu takovému učebnicovému narativu, že Spojené státy jsou demokracií

a že prostě ti, kdo jsou zvoleni, o všem rozhodují. Já myslím, že kdy se podívali na „Jistě, pane ministře!“, tak by pochopili, co může být hluboký stát. Takže to byla třeba jedna z věcí.

Nebo když jsem ve svých veřejných vystoupeních upozornil na to, že Joe Biden má na Ukrajině jasný konflikt zájmů. A upozornil jsem na aktivity jeho syna. Opět, co dělal Hunter Biden na Ukrajině, je všeobecně známo. Je to vlastně i zadokumentováno. Je známo, že Biden jako viceprezident intervenoval do ukrajinské vnitřní politiky, do změny prokurátora. Takovéto věci se tam děly. A souvislosti mezi jeho intervencí a aktivitami Huntera Bidena byly prostě široce diskutovány v amerických médiích. Pro úředníky českého ministerstva zahraničí patrně jaksí tohle je zase nějaká další konspirační teorie. Ale já bych ten termín nepřeceňoval. Prostě oni právě proto, že byli konfrontováni s nějakou interpretací, která neodpovídala jejich, a na tu interpretaci nestačili empiricky, nedokázali jí empiricky vyvrátit, tak začali používat nálepky: dezinformace, konspirační teorie.

Vůbec, ta konspirační teorie, to je termín, který se používá v poslední době velmi, velmi často. A já bych tady možná rozdělil takové ty dobré konspirace a špatné konspirace. Třeba dobrá konspirace je, když demokraté tvrdili, že Trump vyhrál díky tomu, že ho Rusové podporovali, že tam bylo propojení Trumpa na Rusy. Takže to byla vlastně taková... To je v podstatě konspirace. Když se řekne, že jeden z kandidátů je podporován cizí velmocí.

Martina: Ale nemýlím-li se, tak se pak ukázalo, že to byl velký omyl.

Petr Drulák: Ano. Ukázalo se, že to byl naprostý omyl, ale to byla přesně ta dobrá konspirace.

Martina: Jak byla vnímána medií, vnímána politikou.

Petr Drulák: Přesně tak. To byla konspirace, která sloužila k dobrému účelu. Protože měla démonizovat Trumpa. No a pak máte špatné konspirace, a to je třeba, když někdo ukáže na nějaké

konflikty zájmu v Bidenově rodině. Když někdo ukáže, prostě na nějaké propojení mezi nějakými mocnými rodinami a mocnými úřady ve Spojených státech amerických. Pokud to cílí na současnou administrativu, která je z hlediska politických korektních kruhů považována za dobrou, tak je to špatná konspirace. Pokud to bude cílit na Trumpa, tak je to dobrá konspirace. Takže z tohoto hlediska vůbec ten pojem konspirace mi přijde neuvěřitelným způsobem zneužíván. Což neznamená, že skutečně mimo mainstream kolují různé divoké konspirační teorie, které jsou prostě úplně ulítlé. Ale to je mimo tuto debatu, kterou dneska vedeme. A to je mimochodem to, co vadí ministerstvu zahraničí, nebo když mi vyčítali, třeba že jsem selektivní ve faktech. No tak když člověk píše komentář, tak samozřejmě nemůže uvést veškerá fakta. Vždycky je to dáno tak, že formuluješ nějaký úhel pohledu. A můj úhel pohledu je ten úhel pohledu, který má být alternativou k tomu oficiálnímu. Tak samozřejmě, že se opírám o ty věci, které oficiální diskurs pomíjí.

Ministerstvo zahraničí, tedy stát, usiluje o potrestání za názor, Ústav mezinárodních vztahů je jen převodová páka

Martina: Když se tady bavíme, tak na jedné straně je Ústav mezinárodních vztahů, na druhé straně ministerstvo zahraničí. Pokud to lze oddělit. Odkud vlastně cítíš větší tlak? Je to, řekněme, osobní iniciativa nějakého rektora nebo ředitele v jakési vědecké akademické instituci, anebo cítíš spíše politický tlak?

Petr Drulák: Já to analyzuji tak, že původcem toho tlaku je jednoznačně ministerstvo zahraničí. Ústav mezinárodních vztahů je pouze převodová páka, protože ministerstvo zahraničí vlastně nemá na mě jinak žádný vliv. Žádnou možnost. Nemá možnost nějak mě omezit, umlčovat. Tak se snaží využít to, co si myslí, že se jim nabízí – a Ústav mezinárodních vztahů potom se dostává do takové nějaké velmi nevděčné role, jakéhosi mouřenína, který prostě potom hraje pod tím tlakem ministerstva zahraničí jedná způsobem, jakým jedná,

ale je jasné, že tohle v zájmu Ústavu mezinárodních vztahů, ani jeho současného vedení, prostě není. Ale dostali se pod ten tlak a jednají tím způsobem, který si zvolili.

Martina: A člověk, když se pouští do analýzy celospolečenských jevů, geopolitických jevů, tak se může pochopitelně často mýlit. Jsou věci, kdy si musel sám říct: No tak tento komentář nebo tady jsem mohl opravdu ty lidi mystifikovat, protože jsem se zmýlil.

Petr Drulák: A tak určitě. Já jsem třeba nevěřil v lednu tohoto roku, že dojde ke konfliktu na Ukrajině. To jsem vlastně nevěřil. Ale myslím si, že nás bylo víc. A uvidíme, jak bude probíhat ten ukrajinský konflikt. Já jsem tam pronesl několik tezí a je možné, že v některých jsem se zmýlil. Zejména, když se člověk vyjadřuje o budoucnosti, tak může s velkou pravděpodobností počítat, že část těch věcí, které tvrdil, se ukáží jako nesprávné. Prostě to tak je. Ty události nás zaskakují, ale ono to přece neznamena, že úplně rezignujeme na odhad těch věcí. Protože právě proto, když chceme být připraveni na tu situaci, tak musíme mít nejrůznější alternativy. A to, že některé alternativy se nenaplní, to může být dokonce dobrá zpráva, může to být špatná zpráva. Ale informované rozhodnutí je musí brát v potaz.

Už jako představitel názorového establishmentu jsem byl trochu zlobivý prvek

Martina: Teď budu asi hodně osobní, ale napadlo mě, Petře, nemůže to, že teď ses dostal trošku do centra tohoto slovního odstřelování, těch útoků: Nemůže to být tím, že ty jsi vlastně tak trochu zradil? Já totiž, když se zamyslím nad tím, že jsem četla tvé komentáře před několika lety, tak ty jsi urazil poměrně značný kus cesty, co se týká názorů a co se týká také, řekla bych, možná až politické orientace. A zatímco dříve na tebe bylo spolehnutí, že s tím mainstreamem budeš víceméně souhlasit a tvé názory budou velmi příjemně levicové, tak teď prostě kveruluješ a už na tebe takové spolehnutí není. Myslíš si, že i to může být důvodem?

Petr Drulák: Já bych řekl, že jsem vlastně byl součástí názorového establishmentu jako takový ten trochu zlobivý prvek. To znamená, řekl bych, že i když jsem byl v těch strukturách, jako ředitel Ústavu mezinárodních vztahů.

Martina: No a když jsem tě četla, tak se mi nezdálo, že bys dříve moc zlobil.

Petr Drulák: Tak já jsem třeba napsal někdy v roce 2008 komentář do Lidovek, že by měla padnout vláda, když padlo české předsednictví. A kritizoval jsem vlastně spíš establishment těch eurofilských pozic, protože já jsem tam asi urazil největší kus v té představě o Bruselu. Kde jsem si myslel, že skutečně je v našem zájmu, aby byla Evropa integrovanější a silnější. Tam bych řekl, že jsem udělal skutečně zásadní obrat. A samozřejmě myslím si, že řada lidí mi tohle musí vyčítat. Řada lidí si to musí vyčítat, ale třeba v otázce lidských práv, za niž jsem vlastně měl tu poměrně velkou kontroverzi, když jsem byl na ministerstvu zahraničí, tak to už, než jsem šel na ministerstvo zahraničí, tak jsem vlastně hájil tezi, kterou jsem pak nějakým způsobem... jak říkal ten náměstek. Ale ten fakt, že tyhle věci říká jeden, kdo by měl... někdo, kdo by měl vlastně být jedním z nich: Může hrát určitou roli v tom, že se setkávám s touto reakcí. S poměrně nepřátelskou reakcí. Ale na druhou stranu mně přijde, že tady jsou lidé, kdy jsou vlastně stíháni mnohem víc než já. Takže já bych si fakt nechtěl v tomto stěžovat. Establishment dokáže být velmi tvrdý a já mám aspoň tu možnost nějakým způsobem své názory hájit.

Martina: Uvedeš příklad, kdo je mnohem víc stíhaný?

Petr Drulák: No tak, jjsou to lidé, kteří vlastně vůbec nedostanou tuto možnost. Anebo nějakým způsobem ji nemohou využít třeba v médiích. Mně třeba přijde líto způsob, jakým na akademii věd likvidovali Marka Hrubce, který rozvíjel řadu let spolupráci s nejrůznějšími mimoevropskými pracovišti, a hodně s čínskými. To znamená, on měl hodně silné kontakty s Čínou a pak byl obviněn, že

nějakým způsobem hájí pročínská stanoviska. Což jako může, a nemusí být pravda. Ale pokud to tak je, tak já bych chtěl, aby tedy podobným způsobem měli rentgenovat ostatní členy akademie věd, jestli nějak nekriticky nehájí německá stanoviska, americká stanoviska a další stanoviska. A tam vlastně přišel o funkce. Nevím, asi zůstává stále jako pracovník na akademii věd. To mi přijde jako případ, který tak trochu uniká veřejné pozornosti. A pak jsou také ty případy, o nich vlastně nic pořádně nevíme. Protože ti lidé byli nějak zastrašeni, tak se prostě stáhli. Nebo měli termínovaný kontrakt. Když máš termínovaný kontrakt, když máš smlouvu na dobu určitou, tak vlastně bez jakéhokoliv zdůvodnění nikdo neřekne ani slovo o nějaké diskriminaci, o tom že bys řekla něco špatně. Prostě to skončí z nějakých objektivních důvodů. Prostě něco se někde stalo.

Martina: Reorganizace.

Petr Drulák: Reorganizace. Já vlastně musím říct, že mám to štěstí, že na mě zaútočili právě z důvodu svobody vyjadřování. A to mi dává možnost ji bránit. Ale myslím si, že řada lidí, kteří prostě říkali nekonformní názory, tak vlastně dopadli mnohem hůř. Protože měli třeba kontrakt na dobu určitou. Nebo se nechali nějak zastrašit. Lidé, kteří mají hypotéky, a jsou na ně nějaké tlaky. Takže myslím si, že jsou vlastně, že tady máme desítky mnohem tragičtějších případů, o kterých ani úplně nevíme.

Zatím tu ještě nemáme politickou policii, ale její zárodky už vznikají na ministerstvu vnitra

Martina: Ty jsi před časem doslova řekl: „Poznal jsem, jak se Západ vzdal svobody slova a svobody myšlení. Nechci, aby tahle země dopadla stejně. A pokud k tomu můžu přispět, tak do toho půjdu.“ Jak se podle tebe celý Západ vzdal svobody slova a myšlení? Co přesně tím myslíš, tím Západem, a jak ho opustil? Co přesně myslíš tím Západem? Čeho všeho se to týká a jak opustil svobodu slova?

Petr Drulák: Já tím myslím západní Evropu a Spojené sáty americké. A vidím, že tam prostě určitá ideologie ovládla tyhle společnosti. Je to ta ideologie, které můžeme říkat buď globalizovaný liberalismus, nebo progresivismus. Tahle ideologie se stala určující ideologií kulturních elit. A lidé, kteří prostě říkají věci, které jsou v rozporu s touto ideologií, tak čelí názorové, a i profesní perzekuci. To znamená: jsou to otázky genderů, jsou to otázky feminizmu, pak jsou to otázky všech možných menšin. Ta ideologie je formálně antirasistická, ale ve skutečnosti ona je prostě rasistická proti bílé. My vlastně zažíváme ve Spojených státech, ale už i ve Francii, protibílý rasismus. A tohle jsou jakoby ty neformální mechanismy moci, tohle schvalují. A ti lidé, kteří se proti tomu obrací, tak ti zažívají velmi těžké profesní ústrky. A já jsem právě viděl, jak tohle probíhá ve Francii. Víím, že i ve Francii jsou prostě různá alternativní média, kdy je možná ještě nějaká svoboda, ale veřejná média a většina těch médií soukromých naprosto jede v téhle ideologii.

A když se třeba podíváme do Německa, což byla třeba země, kde samozřejmě tato debata vždycky byla mnohem více sevřená a byla vlastně kontrolovaná z důvodu nacistické minulosti, tak dnes už se Německo vůbec nedá poznat. Já jsem před nějakými pětadvaceti lety byl na stáži ve Frankfurter Allgemeine Zeitung, a to byly noviny, které pro mě vždycky představovaly takový ten zlatý standard, vysoký standard konzervativní žurnalistiky. A když se na ně podívám dnes, tak vidím, že je to progresivistický plátek, který vůbec nemá cenu číst. Tohle je vývoj Západu – západní Evropy a Spojených států amerických, který prostě ve jménu ideologie bojuje proti svobodě projevu, proti svobodě myšlení. Takže to jsem měl na mysli tímto výrokem.

Martina: Ty jsi dokonce řekl: „Zatím mi nehrozí, že bych šel do lágru, ale tam ve Francii už jsou lidé za názorové delikty i souzení.“

Petr Drulák: No ano. To byl třeba případ Erika Zemmoura. My jsme ho samozřejmě zažili jako kandidáta v posledních prezidentských volbách, ale on má za sebou desetiletí činnosti

nekonformního žurnalisty, a měl proti sobě nějakých patnáct soudních procesů. Většinu z nich vyhrál. Ale zase. Je tu ten problém toho zastrašení, protože já jsem říkal, jak někoho může zastrašit etická komise? A to je vlastně ještě celkem sranda proti soudnímu procesu. Protože to už si musí člověk sehnat na to advokáta, a teď mu hrozí minimálně vysoký peněžitý trest, ale možná také podmínka, a možná i trest nepodmíněný.

A ten Zemmore v tomhle se pohybuje řadu let. A je jich tam víc takových lidí, kteří vlastně za názor jsou perzekuováni a musí před soud. Protože když jsou v práci, tak je to ještě jednoduché, protože je můžou vyhodit z té práce. Ale když jsou to lidé nějak nezávislí, tak prostě samozřejmě je tu soudní řízení. To soudní řízení se táhne třeba rok, dva tři, no a pak se zjistí, že vlastně jsou nevinní. Ale ty dva tři roky z toho jejich života, kdy oni, kdy probíhá soudní řízení a ti lidé, pokud jsou prostě slabší, tak samozřejmě se budou sebecenzurovat a nebudou chtít zhoršit ten svůj proces. To je fantastický mechanismus. To je mechanismus, který je srovnatelný s tím, co dělala Stasi.

To já si pamatuji, tam je slavná... Jako je to na jiné úrovni, ale tam je pěkný film: Život těch druhých. To je vlastně film o tom, o důstojníkovi Stasi, který připomínám, který vlastně má sledovat nějakého disidenta, a pak v určité chvíli jakoby se přepóluje na jeho stranu. Ale ze začátku je to ten tvrdý estébák, a tam jsou vlastně záběry z toho, jak oni vychovávají ty mladé estébáky. Jak učí ty mladé důstojníky Stasi a jak si mezi sebou povídají. A jak ti důstojníci Stasi říkají: „No ono s těma intelektuálama je to takový... Ono někdy stačí, když se jim tam udělá pár prohlídek, párkrát si je pozveš na výslech. A oni už toho pak nechají.“ Takže tady to nejde tímto způsobem, že bychom tu měli... Zatím tu nemáme úplně politickou policii, i když zárodky vytvářejí na ministerstvu vnitra, ale zatím nemáme tohleto represivní rameno, ale máme tu samozřejmě justici a máme tu aktivisty, kteří samozřejmě jsou justici ochotni zneužívat. V českém prostředí zatím to není tak rozšířené. Ale v tom francouzském je to

velmi rozšířené, že ty nevládky prostě systematicky sledují každého, kdo vybočuje, a jakmile vidí, že je tam nějaká šance, tak hned ho dávají před soud. No a ten člověk si musí obstarat advokáta. Jak říkám, táhne se to rok, dva. A dostává se do existenčních problémů. Protože pak se samozřejmě i těžko hledá zaměstnání v takovéto situaci. To je prostě děsivé. Takže já to srovnávám s těmi metodami Stasi. Ne s těmi brutálními, když vás třeba někde mlátí, a pak dokonce ještě zavřou. Zatím je to měkčí, ale i tak je to tedy dost tvrdé.

Nechci jít cestou: „Jo, s tím by byla spousta problémů, třeba se nějak domluvíme. Já se budu trochu mírnit a ono to nějak vyhnije.“

Martina: No, je pravdou, že být dlouhodobě zostuzován veřejně, to chce velký fortel a velkou sílu ducha. To není snadné dlouhodobě vydržet. Dobrá. Podívejme se teď ještě jednou konkrétně na tvůj případ. Jak ten případ pravděpodobně technicky skončí? Ty už sis tedy najal právníka. Máš právní zástupkyni, paní Hamplovou. Ta požádala pana ředitele Ústavu mezinárodních vztahů, aby své dva vytýkácí dopisy vzal zpět. Přišla už nějaká odpověď? Nebo bude soudní proces? Jak to dopadne?

Petr Drulák: No, čistě technicky to bylo tak, že paní Zwyrtek Hamplová napsala na Ústav mezinárodních vztahů začátkem... .. v červenci dopis, kde upozornila na protiprávnost tohoto jednání a požádala tedy vedení, ředitele, aby ty dopisy stáhnul. On na to nereagoval. Tak ještě začátkem září poslala další dopis s tím, že připomněla, že patrně z důvodu prázdnin se nereagovalo. Na to opět nereagoval. No tak v té chvíli jsme se rozhodli přikročit k soudnímu řízení. To soudní řízení se nějak rozjede. Já nemám zkušenosti. Já jsem se nikdy nesoudil. Takže já přesně nevím, co to bude obnášet. Nevím, co to bude znamenat. Já akorát vím, že to má smysl. Že má smysl se bránit. Nevím, jak to dopadne. To samozřejmě nevím, ale myslím si, protože já jsem o své kauze přesvědčen, já jsem prostě přesvědčen o tom, že to, co dělám, je správné, a že druhá strana nemá pravdu. A myslím si, že ani... ..a jsem také přesvědčen, že nemá oporu v zákoně. A myslím si, že prostě proto je potřeba to

zkusit, a ne si říct: „Jo, s tím by byla spousta problémů, třeba se nějak domluvíme. Já se budu trochu mírnit, a ono to nějak vyhnije.“ Ne. Já nechci jít touhle cestou.

Martina: Petře, ty jsi profesor Petr Drulák. Bývalý velvyslanec ve Francii. Náměstek ministra zahraničí. A tak dále. Rozhodl ses důsledně jít touto cestou a bojovat i právně za to, co považuješ za správné. Ale co jiní lidé? Doporučoval bys jim totéž? Protože mohlo by se zdát, že přeci jenom tvoje kauza je medializovaná. Ale o nějakém takzvaném pisálkovi, který si píše někde své názory, o tom se ani nemusíme dozvědět. Nebo o vědci, který to nevidí správně politicky.

Petr Drulák: Víš, já si myslím, že si tohle musí každý rozmyslet. Protože tohle si něco vezme, nebo z tebe si to vezme. Člověk tomu musí něco obětovat. A prostě ono to není příjemné, ono to opravdu není příjemné. Ono už není příjemné zastávat názory, které jsou nekonformní, protože třeba člověk dostává spoustu hezkých mailů, a také dostává dost ošklivých mailů. Třeba neuvěřitelně vulgárních. To je také...

Soudit se s autoritou, třeba se zaměstnavatelem, není lidsky komfortní situace

Martina: Nepovídej. To já neznám...

Petr Drulák: Také jsem na to nebyl zvyklý. Na to člověk není zvyklý. Na tyhle věci. Takže to už... A pak samozřejmě zase, já mám přeci jenom takovou tu tendenci v podstatě ctít autoritu. Já, když jsem přicházel z Paříže do Ústavu mezinárodních vztahů, tak jsem říkal: „Já, jako bývalý ředitel, tady fakt nechci dělat žádné vlny. Já chci prostě nějaké místo, respektuji autoritu. Nebudu se moc zabývat nějakými věcmi, co se tu dějí.“ Ale já v této chvíli jdu vlastně proti této autoritě. A dokonce tuto autoritu dávám k soudu. A pro mě to vlastně úplně není lidsky komfortní situace. Protože soudit se se zaměstnavatelem, když člověk pracuje, je prostě divné. Mně to přijde nějak divné, takováto věc...

Takže jako každý si tohle musí rozmyslet, protože něco si to z člověka bere. Něco si to z člověka bere, a také samozřejmě v tobě pak probouzí takové instinkty, někdy až paranoické, když si dáváš věci do souvislostí, které nesouvisí. Někdo ti zavolá, pak ti něco zruší, a začneš si říkat: „A zrušili to proto, že mám tady tu kauzu, nebo to zrušili proto, že skutečně někdo dostal rýmu?“ Takže je to takový běh na dlouhou trať, a já jsem třeba rád za Společnost na obranu projevu, která je tu přesně proto, aby se zastávala lidí i těch, který třeba by se na to necítily, ale na druhou stranu vědí, že je to nespravedlnost, a nechtějí to utajovat. Takže, že tady vznikají nevládní organizace. Vznikají struktury. Struktury, občanská společnost v tom pravém slova smyslu. Ne taková ta sorosovská a živená bruselskými granty, která akorát rozvíjí takovou tu oficiální linii. Ale autentická občanská společnost, která pomáhá lidem, kteří třeba nemají takový přístup do médií, jako mám já.

Martina: Profesore Petře Druláku, jsem moc ráda, že sis se mnou přišel povídat, a přeji nám oběma, aby byla zachována svoboda diskuse, ve které mohou padat nejrůznější otázky jenom proto, abychom dospěli k nějakému poznání. Díky za to.

Petr Drulák: Díky a těším se na slyšenou.

| PETR DRULÁK

■ ■ ■ ■ ■ (1 votes, average: **4,00** out of 5)

>> **Podpora**

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> **Pravidla diskuze**

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena **zde**.

